

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 10. november 2019

Kirkedag: 21.s.e.Trin/A

Tekst: 2 Kg 5,1-5.9-15; Ef 6,10-17; Joh 4,46-53

Salmer:

SK: 11 * 447 * 449 * 580 * 677 * 631,2 * 582

LL: 11 * 580 * 677 * 582

Måske så nogle af Jer i foråret en dokumentar i TV med titlen *Guds bedste børn*. Den handlede om en sekt, der hævdede, at de på en helt særlig måde og i modsætning til folkekirken havde Gud på deres side. Og et af kendetegnene herpå var, at Helligånden virkede hos dem. Tilhængerne i denne sekt, som kaldte sig selv en kirke, talte i tunger, de blev bragt i åndelig og fysisk ekstase, de helbredte ved bøn og håndspålæggelse, de uddrev dæmoner af mennesker, og alt sammen fordi Gud ved sin Helligånd ganske enkelt fyldte dem, omsluttede dem og virkede i dem og ved dem. Et karakteristika ved denne kirke var, at den tilbad en døv eller svagthørende Gud. Det må tilhængerne, de troende, også have været, for hovedparten af bøn til Gud og tiltalen til mennesker skete ved råb, i hvert tilfælde sådan som det blev præsenteret i TV. Men det var jo ikke mennesker, der blev råbt ad. Der blev råbt ad de dæmoner, der havde besat mennesker. Og måske var deres Gud ikke døv; men hvis han skal høre deres bønner helt oppe i himlen, så skal der måske råbes ekstra højt. Et andet særkende ved denne "kirke" var, at hvor de slog sig ned, flokkedes mennesker om dem. Enhver lokal folkekirke kunne godt gå hjem og pakke sammen eller krampagtigt holde fast i nogle få fortvivlede og "forstokkede", der ikke var til at rokke ud af deres gamle evangelisk-lutherske tro på Jesus, og som slet ikke kunne med al den råben osv. Men mennesker flokkedes om det.

Og i dag i bakspejlet er vi mange, der slet ikke kan forstå de mennesker. Hvordan kan de dog tro på sådan noget? Men historien viser, at uanset hvor og hvornår den slags fænomener opstår, så falder mennesker for det.

Og det er også det, Na'aman efterspørger, da han afviser at følge Elisás råd for helbredelsen. Na'aman kunne have forstået, hvis Elias var kommet ud og havde opført sig ekstatisk, råbt og gestikuleret en masse "guddommeligt" sludder og hokus pokus, og hvis han havde befalet Na'aman at hoppe på tungen baglæns ned ad hovedgaden mens han reciterede de ti bud, så ville han have gjort det. Så havde det virket og været yderst sandsynligt og troværdigt. Så havde man da kunne se og mærke Guds nærvær og virke. I stedet blev han, da han liner op uden for profetens bolig, så kommer der bare en tjener ud og siger: Bad dig syv gange i Jordan, så er du ren for din spedalskhed. Og så går tjeneren igen. Profeten gider ikke engang selv at komme ud. Hvis Na'aman havde haft muligheden for at vælge folkekirken eller Guds bedste børn-kirken, så er jeg ikke i tvivl om, hvor han var gået hen. Han var ikke kommet her. For Na'aman vil, som rigtig mange mennesker, nemlig have tegn og undere for at tro på sandheden i det sagte, som Jesus jo siger i dagens evangelium. For Na'aman gælder, hvad der gælder for rigtig mange mennesker: tro skal være magisk og mystisk, og tro skal kunne forstås. Allerede her knækker filmen, for magi og mystik kan netop ikke forstås, og det, som kan forstås er ikke magisk og mystisk.

Så er det jo helt anderledes med den kongelige embedsmand, hvis søn ligger for døden, og derfor kommer han til Jesus. Nu står der ikke så meget i teksten om omstændighederne og omgivelserne for hele situationen. Jeg forestiller mig, at Jesus er i Kana, måske godt i gang med eftermiddagskaffen, måske hos familien, hvor han gjorde vand til vin, måske fortælles der

om, hvordan det er gået de nygifte, for det er jo ikke så længe siden, vi hørte om deres bryllup. Og ind i dette kommer så embedsmanden med sin bøn: ”Herre, kom med derved (altså hjem til ham), før mit barn dør.” Og måske sådan med kruset halvt løftet, kigger Jesus så på ham og siger, og for nu at gengive, hvordan jeg oplever situationen, som den er fortalt i evangeliet, så kigger Jesus på ham og siger: Gå du bare hjem, din søn skal nok klare den. Og han løfter kruset helt op og drikker færdig. Mere er der ikke i det! Der er ingen råben. Der er ingen hokus pokus, magi eller mystik. Der er ikke noget at forstå. Der er bare at gøre, som han sagde: Gå hjem. Gå hjem i tro på hans ord. Og det gjorde embedsmanden. Og det viste sig jo senere, at Jesus havde ret i sine ord.

Der er meget stor forskel på Na’amans og embedsmandens reaktioner. Der er faktisk ikke så stor forskel på Elisass og Jesu måder at bønne og reagere på.

Disse to situationer: troen, som skal udtrykkes højt og måske ekstatisk, som er mystisk og magisk og derved udretter, hvad man tror og håber, og troens stille tagen til sig, hvad Jesus siger og gøre derefter, disse to situationer for tro, har godt nok givet mig mange anfægtelser gennem tiderne. Det har der været flere årsager til. En af dem, der ligger lige for er, at det er så nemt at læse disse beretninger som værende alment gældende beretninger. Hvad der gælder her, gælder alle. Det står der intet om i teksterne. Det er to beretninger, der dels fortæller noget om to menneskers møde med det guddommelige og deres tro deri, og det er to beretninger om den guddommeliges omsorg for to mennesker. Men det er ikke beretninger om, at sådan går det alle mennesker. Det er lige så forkeret at læse disse beretninger med alment sigte, som at læse og forstå fortællingen om Judas, at fordi han forråbte Jesus, så hængte

han sig, så hvis jeg gør noget tilsvarende hårdt mod min næste, så skal jeg hænge mig.

En anden forklaring til anfægtelser og misforståelser af troen er, at det er så nemt at komme til at fokusere på sig selv og sin evne til at tro. Jeg kan tænke tilbage på masser af situationer, hvor jeg har været anfægtet af min tros mangler, og deraf manglende velsignelse og fred i mit tros- og kristenliv. Kunne jeg dog bare tro, turde jeg dog bare tro noget mere, har jeg så tit tænkt i fortvivlelse. For min tro virkede jo ikke, og jeg har aldrig rigtig været til det ekstatiske, magiske og mystiske; men tanken har da strejft mig, at det måske var derfor. Min tro var for intellektuel, den nåede kun ind i hjernen og ikke ned i hjertet. Var den ikke åndelig, åndsfyldt nok? Og begynder man først at tænke om sin tro i disse tankebaner, så kender uhyrlighederne og absurditeterne overhovedet ingen grænser. Jeg har selv været dér. Og jeg håber ikke, jeg skal derud igen. Men det kan sagtens ske, hvis ikke jeg har lært lektien.

Men lektien kan være hård at lære. En af mange lektioner på den vej blev min fars dødsleje i maj måned. Indenfor det første døgn på sygehuset var det gået op for mig, at jeg aldrig mere fik min far med hjem. Det var gået op for mig, at vi var nået ud over det punkt, hvor overhovedet nogen menneskelig indsats ville gavne noget som helst. Men jeg fik den store oplevelse, at Jesus hørte min bøn og mit nødråb. Jeg fik den store oplevelse, at få fred i troen på Jesus i bønnen for min far, i vished om, at Jesus ville gøre, hvad der ville være bedst – for min far. Og det var i den situation at lade ham dø i troen på, at Jesus er livet også i døden, og deri er noget bedre i vente. Jeg kunne godt have en bøn om os; men fundamentalt set havde jeg ikke noget at have et krav i.

Lektien, jeg lærte i dette, og i forlængelse af andre af livets lektioner om tro og liv, er, at det er ikke min tro, der skal udrette magien og mystikken. Det er ikke min tro, der kan udrette underet. Det er ikke min tro, der skal belønnes. Det handler slet ikke om mig!

Det handler om ham, jeg tror på. Det handler om Jesus. Det handler ikke om, om jeg kan formulere en masse teologiske tanker om tro. Det handler ikke om, om jeg har en masse følelser af Helligåndes nærvær og spektakulær virke. Det handler ikke om, hvor meget jeg kan mobilisere mig selv. Det handler ikke om, hvor kristen jeg kan være. Det handler ikke om at sige en masse om Jesus, og om, hvad Jesus gør. Det handler om at gøre, som Jesus siger. For det handler om Jesus.

Men for Jesus handler det om mig. Om enhver af os. De to, Na'aman og embedsmanden, er ikke særlige troshelte. Men de er som alle andre mennesker, og deri er de typer på det almene, for de er som alle andre mennesker omgivet af Jesu kærlighed til dem. En kærlighed, som har langt højere mål, end vi i vor tro overhovedet kan forestille os. Og alligevel, så er målet, at troen må fæstne sig i os og rette os ind efter Jesus, og det på en sådan måde, at det ikke så meget handler om, hvad og hvordan vi tror; men mere om, hvad og hvordan vi lader Jesus handle for os i vor tro. Tro er, at se, at tro handler om Jesus, for i troen kan Jesus handle for os, eller sådan som det så helt fantastisk siges i sidste salme, som jeg vil slutte med at læse. Når jeg med vilje i denne sammenhæng springer det sidste vers over, er det fordi, det ikke er væsentligt; men det er væsentligt som sidste vers i gudstjenesten, for da skal vi gå i tro på Jesu ord, gå ud og være tro i troen for næsten.

DDS 582 læses

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.